

Veikko Mikkonen

Maailmanrumpu

osa 3:

Laitimmainen Laulu

BoD - Books on Demand

Veikko Mikkonen

Maailmanrumpu - Osa 3: Laitimmainen Laulu

Haluan käyttää hetken kiittäkseni seuraavia henkilöitä:

Isoisääni, joka rohkaisi kirjoittamaan.

Isääni, joka on opettanut minulle niin paljon.

Äitiäni, joka on tukenut minua vaikeina aikoina.

Sisariani, jotka ovat kannustaneet ja esittäneet kiinnostuneita.

Veljeäni, joka on toiminut kirjassa esikuvana (päätelkää itse, kenelle).
poikaani, joka opetti kyselemään.

Lisäksi:

Haluan omistaa tämän kirjan minulle äärimmäisen tärkeälle ihmiselle.

Usko, kun sanon, että ilman sinua en todellakaan olisi tässä.

Katariina, tämä on sinulle.

© 2018 Mikkonen, Veikko

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0277-2

1. Lohikäärmeratsastajat

Hän käänteli käsiään kasvojensa edessä. Niitä peittivät pitkät mustat samettihansikkaat. Sitten hän kohotti katseensa koristeelliseen soikeaan peiliin. Kalpea, tummahuulinen nainen tuijotti takaisin. Mikäli kirkkaan sinisiä silmiä katseli tarpeeksi kauan, niistä saattoi olla näkevinään kosteutta, kuin syvän saivojärven väreilyä kaukana horisontissa. Nainen muttristi hiukan huuliaan, huokaisi ja avasi makuukamarinsa oven.

Aurinko oli sokaista naisen, ja hän saattoi nähdä vain valkeat purjeet kirkasta taivasta vasten, sekä tutun lähestyvän hahmon ääriiviivat. Lokit kirkuivat, takilaköydet läpsyivät ja paukuivat purjeita vasten. Laiva tanssahteli leppeillä aalloilla kuin kesäisellä niityllä kirmaava neito. Hän oli jo tottunut siihen, toisin kuin naureskelleet merimiehet olivat ensin olettaneet. Naisen edessä hymyilevä mies oli matkan alkuvaiheessa yrittänyt opettaa hänelle eri haruksien ja vanttien tarkoituksia, jolloin tämä oli nyökkäillyt ja esittänyt kiinnostunutta varsin onnistuneesti.

Hänen päähuomionsa oli silti kiinnittynyt jälleen kerran horisonttiin, jota hän suorastaan ahmi kokassa seisten päivästä

toiseen. Siellä, mistä nainen oli kotoisin, oli harvinaista ylipäänsä nähdä koko horisonttia – saati kuvitella, että sitä vain riittäisi ja riittäisi. Samalla, kun hän ihaili maailman valtavuutta, häntä kuitenkin hirvitti moinen autius ja äärettömyys.

Nainen sulki silmänsä ja tunsu selittämätöntä kaipuuta oikein varjoisiin ikiaikaisiin kuusimetsiin, oikeaan aarnikorpeen. Hän saattoi tuntea rahkasammalen tuoksun ja havujen kuiskeen, ja hetken ajan hänen mielensä valtasi epäily, sillä eihän hän koskaan ollut kaukana kotikaupunkinsa ulkopuolella samoillut. Tuon kaipauksen ja jatkuvasti toistuvien utojen unien ilmaantuminen sai hänet toivomaan perille pääsyä entistä kipeämmin.

Naisen puoliso kosketti kevyesti tämän kämmenselkää, katkaisten hänen mielteensä. Nainen hymyili miehelle, kunnes näki tämän olan yli kuin tyhjästä ilmaantuneen valtavan yksinäisen aallon, paljon puunlatvoja korkeamman – liki yliopiston kellotornin korkuisen – joka lähestyi laivaa kuin hidastettuna. Samassa miehistökin huomasi hirviön, ja alkoi se tavanomainen karjunnan ja kiroilun tahdittama hyörinä, jonka seurauksena laiva yleensä kääntyi, oletettavasti kapteenin toivomaan suuntaan. Sitten hyökyaalto iski.

Tervaleppä avasi silmänsä.

”Sinä huusit”, hänen ylleen kumartunut Saivare kuiskasi huolissaan.

Naaraspeikko huohotti raskaasti silmät selällään, mitään näkemättä, kirkaisi ja työnsi Saivareen kovakouraisesti tieltään. Sitten hän riuhtaisi heidän suojanan toimivan purjekankaan sivuun ja säntäsi lohikäärmelaivan keulaan. Siellä Tervaleppä seisahtui pälyilemään ympärilleen puuskuttaen yhä kuin äkkiä kylmään veteen joutuneena.

Saivare oli seurannut häntä, muut laivassa olijat eivät näytäneet heränneen. Uros laski pitkäsormisen kätensä Tervaleppän olkapäälle. Tämä kääntyi äkisti. Hänen syvän siniset silmänsä

eivät enää harhailleet, vaan alkoivat täyttyä kyyneleistä. Kylmä hiki oli liimannut korpinmustat hiukset pitkin Tervalepän poskia. Saivare sulki valittunsa syleilyyn keksimättä muutakaan.

”Kuka minä oikein olen?”, tämä nyhkytti.

Uros silitti hänen tukkaansa osaamatta vastata.

”Mikä minä olen? Missä minä olen? Ja miksi?”, Tervaleppä jatkoi.

Hetken Saivare vain piteli kauttaaltaan vapisevaa naarasta sylissään, kunnes kuiskasi:

”Olet tässä nyt, vain sillä on väliä. Olet Tervaleppä, minun valittuni.”

Naaras itki vielä tovin, kunnes tärinä laantui.

”Niin. Se oli vain uni...”, hän sanoi hiljaa, ja antoi Saivareen taluttaa itsensä takaisin nukkumaan.

Heidän mentyään laivan perästä kuului vanhan ihmisnaisen vaimea puhe:

”Miksi minusta tuntuu, kuin sinä tietäisit, mistä tuossa oli kyse?”

Hetken hiljaisuuden katkaisi erityisen karkea ääni, joka kuului tuhannen vuoden kypsään ikään ennättäneelle peikkoshaamaanille.

”Saatanpa luulla, että saatat ehkä olla oikeassa.”

Kaesa-muori naurahti.

”En taida viitsiä alkaa edes arvailla. Te olette niin kummallinen laji.”

”Paraskin puhuja. Mutta sanotaanko, että Tervalepän menneisyys on minunkin mittapuuni mukaan sangen erikoinen...”, Umpisilmä sanoi nauttien puheidensa arvoituksellisuudesta.

Muori raapi leukaansa ja kohensi nukkavierua huiviaan.

”Ottaen huomioon, että ei ole kauaakaan, kun usutimme Ih-tiriekot Tuonen tytön kimppuun ja pakenimme Tuonelasta Valhallan ikkunan kautta?”

Kangas kohosi, ja yksisilmäisen kotitontun partainen pää pilkisti sen alta.

”Te ette sentään ratsastaneet sillä ylensyöneellä lepakolla pitkin linnoja samalla, kun ahdoitte narukerää viinaputeliin.”

Gwellakin kurottautui esiin.

”Ei se ollut narukerä, vaan *silmänne*. Ja raakki ei olisi ikinä maailmassa niellyt sitä maistaessaan kateuden kitkeryyden. Se puteli nyt oli ainoa astia, joka minulla oli mukana.”

”Olipa onni, että sinulta sellainen sentään sattui löytymään”, muori totesi hivenen ironisesti.

Lapinnoita näytti narkästyneeltä. Umpisilmä-shamaani katsoi tarpeelliseksi puolustella:

”Lappalaisten käsissä paloviinaputeli on paljon muutakin, kuin luulisit.”

”Siinä kuulisit”, Gwella virnisti.

Hän oli ottanut putelin mukaansa puhtaasti lääkinnällisiin tarkoituksiin ja lämmikkeeksi.

Vanha peikko oli vaihtanut huolettoman rupattelun lomassa merkitsevän katseen Kaesa-muorin kanssa; hän ei halunnut keskustella Tervalepän asiasta liian usean korvaparin kanssa. Niin hekin vetäytyivät takaisin levolle sen minkä taisivat - talvinen kylmää huokuva joki ei juurikaan säästellyt, eikä mitätön purjekankaasta kyhätty suoja auttanut varastoimaan kitulioiden hiilipannujen lämpöä.

Kaesa-muori, Umpisilmä, Gwella ja Kyntty-tonttu olivat huomaavaisesti asettuneet etummaisen lohikäärmelaivan perään, kun taas nuoret lepäsivät huovien ja viikinkien kanssa keskivaiheilla isomman teltantekeleen suojissa. Matkaa oli taitettu näin pari päivää ylävirtaan soudellen, ja öisin koko pitkä saattue oli laskenut ankkurit ilman suurempia sattumuksia.

Tänä yönä niitä tosin tuntui riittävän. Seuraavaksi suojasta asteli Virma, joka oli hiljalleen saamassa takaisin sinipiialle

ominaista väriä sysimustaan tukkaansa. Hänen viittansa kuitenkin hulmusi edelleen synkkänä kuin kekriyö hänen perässään naisen astellessa hermostuksissaan kantta edestakaisin. Ymmärsihän hänenkin mielensä: Tapion tuulellakäyväälle tyttarelle ei ollut lainkaan helppoa istua siivosti aloillaan puulaatikossa keskellä aukeaa, täysin vailla omaa päätäntävaltaa suunnasta saati tahdista.

Virma näet eli aivan oman päänsä mukaan, eikä juuri välittänyt suunnitelmista saati toisten näkökannoista. Kenties juuri siksi hänen seuraava ratkaisunsa ei vaikuttanut tuottavan min-käänlaista vaikeutta. Sinipiika ei edes vilkaissut taakseen loikattessaan ketterästi laivan reelingille ja siitä hyiseen jokeen. Vaima loiskahdus seurasi.

Kyntty nukkui muutenkin sikäli koiran unta, että havahtui ääneen.

”Mies yli laidan!”, hän murahti ja säntäsi pääteltään. ”Kuka puuttuu?”

Kallas hieroi unisia silmiään, pääsi kuitenkin yllättävän nopeasti itsensä herraksi ja lähes aavisti vastauksen ennen kuin katsahti sinipiian makuusijaa hiukan muista erillään.

”Virma!”, hän henkäisi tontulle ja oli salamana ylhäällä.

Kaesa-muori, Umpisilmä ja lapinnoita kurottelivat jo laidalla yrittäen halkoa pohjoista pimeyttä katseillaan.

”Tuolla! Pintaan nousi!”, Gwella hihkaisi ja osoitti käppyräisellä sormellaan yöhön.

Ainoastaan Umpisilmän outo näkökyky, jolla ei ollut mitään tekemistä hänen helmenvälkeiden pupillittomien silmiensä kanssa, saattoi vahvistaa havainnon, mutta sitä ennen Kallas työntäytyi heidän välitseen ja loikkasi siekailematta laidan yli.

”Kallas Tarvaanpoika! Takaisin tänne, niin kuin olisi jo!”, Kaesa-muori jylisi vastausta saamatta.

Sen sijaan hänkin henkäisi ääneen nähdessään hennosti hoh-

tavan hopeanharmaan suden kömpivän kuiville, ravistelevan turkkiaan ja kadoten näkyvistä. Muori aukoi ja sulki suutaan pari kertaa.

”Miten hän tuon teki...”, hän mutisi itsekseen, kunnes pääsi jälleen vauhtiin: ”Ankkuri ylös! Preivatkaa prammipurjeet ja seuratkaa tuota hukkaa! Virrenpitäjää ei missään nimessä saa laskea näköpiiristä!”

Muori oli jo itsekin kiipeämässä reelingille, kun Umpisilmä ja Kyntty kiskoivat hänet kovakouraisesti takaisin.

”Anna olla!”, shamaani murahti. ”Aina sinä yrität hallita ja valvoa kaikkea! Olette jo antaneet pojalle juuret, nyt hän tarvitsee enää siivet, ja sen jälkeen yksikään Jotuni ei häntä pysäytä.”

Kaesa-muori mulkoili peikkoa silmät salamoiden, ja hänen kävelykeppinsä käärmeenpää sihisi vihaisesti. Sitten uhma sammui.

”Olet oikeassa, senkin kirppusäkki. Mutta elleivät he palaa ennen Mustajärveä, tulee tupenrapinat.”

”Kelle?”, Gwella yritti seurata mukana.

”Kaikille”, muori tuhahti. ”Varmuuden vuoksi.”

”Mistä hän siivet muka saa?”, Kyntty puolestaan ihmetteli.

Kaesa-muori ja Umpisilmä latasivat tietävien katseidensa täyslaidallisen kohti tontun suurta ja viatonta mulkosilmää.

”Niin, mikähän on se, joka miehelle antaa siivet?”, shamaani virnisti.

”Ja saa heidät käyttäytymään tavanomaistakin typerämmin?”, muori näpäytti.

”Suorastaan *urhoollisesti*?”, shamaani lisäsi ääni ivaa tihkuen.

Tonttu oli vasta päässyt maistamaan itsenäistä ajattelua ja oman mielensä hallintaa, mutta ei hänenkään päänsä puusta ollut kirveellä veistetty, vaikka siltä näyttikin. Hän nyökkäsi hitaasti.

Aamu alkoi jo lähes sarastaa, joten heillä ei ollut enää suuriin kiire yöpuulle. Peikkoheimon nuori päällikkö tuli tietäjiä vastaan.

”Mikä tämä metakka oikein on? väkeä ramppaa kuin parhaissakin pidoissa!”

Umpisilmä kohautti kumaria harteitaan.

”No, Tervaleppä sai hepulin, muttei ehtinyt veteen saakka. Virma sen sijaan ehti, ja Virrenpitäjä hyppäsi perään.”

”Naaraat”, Sysihampaalta pääsi vanhasta tottumuksesta.

Saman tien hänen kasvonsa tyhjenivät ilmeistä ja päällikkö kosketti kaulassaan roikkuvaa hopeista hiussuortuvaa - muistoa Rautahapsesta. ”Mutta laitanko partion hakemaan?”

”Jaa minkä partion? Jos et tarkoita itseäsi, Saivarettä, Tervaleppää tai Ämmiä, niin sinulla ei ole enää montaa, ketä laittaa. Mutta ei, nuoren suden on aika oppia lentämään”, shamaani tokaisi ja virnisti itsekseen saatuaan tarjoiltua soveliaan mystisen vastauksen.

Sysihammas palasi jupisten suojaan, eikä taatusti ehtinyt silmiään ummistaa, ennen kuin linnanherra Okssoni piti koko laivassa herätyksen. Peikko räpäytti silmänsä auki ja mulkoili epäuskoisena eteensä. Mutta ei auttanut, pian purjekangas kiskaistiin heidän yltään ja käärittiin kokoon.

”Olisi sen saattanut sen aikaa pitää, että aamusen ehdimme!”, unenpöpperöinen Ervas-seppä mutisi jurosti.

”Höpön löpön, tämä tällainen raikas aamuilma karistaa unen vallan hyvin!”, harmaapartainen Runar hekotteli.

Sysihammas kallistui mielessään Ervaan kannalle, muttei sanonut mitään. Hän ei surminkaan halunnut näyttää vanhalle viikingille olevansa mikään arkajalka. Niinpä hän nousi, venytteli jäseniään ja veti keuhkonsa täyteen vielä pilkkopimeän pakkasaamun ilmaa.

Viikingit ja linnanherran sotilaat ryhtyivät kaivelemaan pak-

kauksiaan ja laatimaan aamusiaan itse kukin parhaan kykynsä mukaan. Kaesa-muori viritteli kahvipannunsa hiilien päälle, ja pian se jo porisikin puruja vailla.

Muori tonki hetken tuohikonttiaan, ja nosti kohta katseensa kasvot tuhkanharmaina.

”Kahvi on loppu”, hän julisti synkästi, kuin ilmoittaen hapen kadonneen maailmasta.

Okssoni naurahti ja heitti hänelle valehtelematta kahden paunan kangaspussin.

”Minä arvelin, että teillä voi tulla tarpeeseen, joten lainasin kotopuolesta.”

”Siunattu mies!”, Kaesa henkäisi sydämensä pohjasta.

Apettamisen jälkeen miehet alkoivat sommitella pitkiä airoja hankaimiinsa, ja ystävämme siirtyivät laivan keulaan tutkailemaan tulevaa.

”Pitkästikö tästä vielä on sille järvelle?”, linnanherra kysyi.

”Varmaan liki viikon matka, mikäli sama tahti jatkuu”, Umpisilmä arveli.

”Ylävirtaan soutaminen on hidasta ja raskasta, ja mikäli ajan miehet loppuun, heistä ei ole juurikaan hyötyä perillä.”

”Miksi teillä sitten on nuo liinat?”, Sysihammas nyökkäsi kohti purjekääröjä.

”Avomerta varten. Koetko sinä, että täällä juurikaan tuulisi?”, Runar-viikinki selitti kärsivällisesti.

Peikkopäällikkö kohautti harteitaan ja koetti tähyillä pohjoiseen.

”Onpa komea pilvi”, hän ihasteli nähdessään vaalenevassa taivaanrannassa kohoavan longan.

”On kieltämättä valtava”, Kaesa myönsi.

Umpisilmä astui esiin ja koetti tavan vuoksi esittää katselevansa samaan suuntaan.

”En ole kyllä koskaan pohjoisesta nähnyt tuollaisia nouse-

van...”

”Ethän sinä ole koskaan nähnyt yhtään mitään. Olet sokea, ollut syntymästäsi saakka, muistatko?”, Sysihammas härnäsi. Hän oli yhä äreä menetettyään jälleen yhdet kelpo unet.

”Jästipää. Tiedät kyllä, mitä tarkoitan”, shamaani vastasi vailla suurempaa tunteen paloa, siristellen edelleen silmäntekeleitään ylävirran suuntaan. ”Mutta minä väitän, että tuo ei ole pilvi.”

”Vaan –?”, Runar kysyi pahaa aavistaen.

Tässä kohtaa mainittakoon, että Runar, Vuorenväärti ja muut viikingit olivat saapuneet auttamaan Okssonia tämän lupaa-
man Ragnarökin kanssa, mutta jouduttuaan taistelemaan puhuvan linnun ja kotitontun kanssa eräänlaista lohikäärmettä vastaan ja sen jälkeen liittouduttuaan *peikkojen* kanssa, olivat heidän vakaat pohjanmiehenmielensä lipsumassa epävarmuuden valtaan. Odin tietäköön, mitä tulossa vielä oli.

”Lyönpä minäkin vetoa, että Jotunit liittyvät tähän jollain tapaa”, muorikin tuumi. ”Ja minusta tuntuu, että meidän olisi luultavasti pidettävä kiirettä.”

”Johan sanoin, että ei miehiä auta ajattaa aivan henkihieveriin”, Okssoni torjui.

”Sitten nostamme purjeet!”, Kaesa virkkoi ykskantaan.

”Ja minä puolestani sanoin, ettei täällä tuule”, Runar tokaisi.

”Sitten teemme tuulta”, muori vastasi tuimasti.

”Tuulenhenki hyppäsi juuri yli laidan, ja väkeä hallitseva Virrenpitäjä meni perästä”, Umpisilmä vuorostaan vastusteli.

Kaesa-muori käänsi katseensa toisiin ja iski shamaanille silmää.

”Antakaahan minulle tuo narunpätkä”, hän virkkoi leppoisasti viikinkivanhukselle.

2. Kylmä kuin kivi

”Kirotn kirotn kirotnua!”, Tehlu manasi ja ruoski porovaljakkoaan vieläkin kiivaampaan vauhtiin maan tanssahdellessa harvakseltaan.

Siltavahti oli herännyt, kuten suunnitelmaan oli kuulunutkin. Sen jälkeen kaikki oli mennyt pieleen. Tai oikeastaan vain yksi asia, mutta sitäkin suurempi. Hyvin suuri – niin suuri, että se oli kyennyt vaivatta rutistelemaan valtavat kahleet syntyksi kuin ne olisivat olleet kuivia olkia.

Vuorenpeikkojen kuningas ei ollut viitsinyt jäädä kaivaukselle enää sen jälkeen, kun kahleet olivat lennähtäneet monttua peittävästä höyrypilvestä. Hän vilkaisi taakseen vain kerran, ja siinäkin oli kerta liikaa. Höyry oli armahtanut Tehlua sen veran, että sen seasta oli erottunut vain kaksi tulipunaisena hehkuvaa kekälettä, jotka vain kohosivat ja kohosivat paljon tavanomaisen savupirtin katonharjaakin korkeammalle.

Niissä silmissä oli ollut jotain karmivalla tavalla *vierasta*. Tehlu ei osannut tuntea pelkoa, mutta ne olivat herättäneet hänessä tunteen kerta kaikkisesta vääryydestä. Ne silmät eivät kuuluneet maailmaan. *Mihinkään maailmaan.*

Kaivannosta päiväkausia ryöpynnyt kiehuvan kuuma höyry oli sekoittanut koko Lapin ilmanalan niin, että maa hukkui nyt sankkaan sumupilveen, jonka kosteus tiivistyi kaikkialle, jäätyen välittömästi joutuessaan kosketuksiin yhtään minkään kanssa. Niinpä sekä porovaljakko, reki, kuin vuorenpeikkokin peittyivät pian paksuun kuurakerrokseen kuin mitkään jääkummitukset.

Tehlu ei tästä välittänyt, eikä maan tihenevästä vavahtelustakaan, joka sentään saattoi porot lähes vauhkoiksi. Peikko toivoi vain pääsevänsä vuorilinnakkeensa turviin niin pian kuin mahdollista, vaikka epäilikin, pitäisivätkö Jotunit sitäkään termiittikekoa kummempuna vastuksena päättäessään nauttia vuorenpeikot aamiaiseksi.

Horisontissa siintävä ontoksi koverrettu yksinäinen vuori oli yleensä nostanut Tehlun mielialaa ja omanarvontuntoa kosolti, mutta nyt se tuntui lähinnä vähäpätöiseltä tuulensuojalta. Se kuitenkin riitti paremmin kuin hyvin – Mitä tahansa hän suinkin saisi itsensä ja Siltavahdin väliin, oli enemmän kuin tervetullutta.

Tehlu kurvasi jyrkästi kohoavaa rinnettä kiertävää liuskaa ylös viis veisaten vastaan tulevista alamaisistaan, jotka hetken hölmistyneen tuijotuksen jälkeen joutuivat valitsemaan joko tallautumisen nelivaljakon ja raskaan reen alle, tai hypyn alas spiraalimaisesti kohoavalta raitilta. Ainoastaan hitaimmat vuorenpeikot tuntuivat kallistuvan ensimmäisen vaihtoehdon kannalle, vaikka linnan pääsisääkäynnin kohdalla pudotus alemmalle kierrokselle olikin useamman kymmentä sylvä.

Viimein porot seisahtuivat, sillä ei niitäkään olisi saanut ängettyä luiskan lopussa häämöttävään ahtaaseen pimeään tunneliin. Tehlu loikkasi kyydistä pysähtymättä edes puistelemaan paksua kuurakerrosta päältään, vaan marssi jäykin jäsenen tunneliin. Sen päässä odottava ovi sai osakseen niin synkkää mul-

koilua, että se vaikutti avautuvan silkasta nolostuksesta.

Tosiasiassa ovea vartioivat peikot olivat seuranneet kuninkaansa vauhdikasta nousua jo hyvän tovin, ja tekivät viisaasti avatessaan oven ja hipsiessään vähin äänin turvallisen matkan päähän. Vuorenkuningas ei hipsinyt, ei sen puoleen jymistellytkään, vaan marssi eleettömän vetävällä askeleella suoraan valtaistuinsaliinsa, jonka pääovia ei onneksi oltu vielä ehditty korjata raakin jäljiltä.

Sitten hän potkaisi salin sivulla sijaitsevan neuvotteluhuoneen oven auki suomatta ajatustakaan seikalle, että sillä oli tapana aueta ulospäin. Ovikin tuntui onnekseen vaistoavan, että tämä ei ollut niitä hetkiä, jolloin saattoi heittäytyä vitsikkääksi, joten se lennähti soveliaalla ryminällä koko huoneen poikki kaataen mennessään pienen pöydän tuoleineen.

Viestialtaan kätkevä verho repäistiin sivuun, ja Tehlu mulkoili veden väreilevää pintaa haastavasti. *Kuinkas se menikään...*

Altaan vierelle oli koottu keko pieniä kiviä, ja kuningas pulautti niistä yhden veteen.

”Mitä perhanan väliä joillain joutavilla loruilla on tällaisena aikana? Ala tulla sieltä!”

Tehlun tuijottaessa altaan rikkumatonta pintaa hänen partansa ja rastainen tukkansa alkoivat hiljalleen sulaa, ja pian hän valui vettä oikein kunnolla. Yhteydenpitoaltaaseen muodostui renkaita, muttei muuta. Mikään ei viitannut siihen, että yksikään vesihiisi olisi tulossa. *Mitä kirottua...*

”Kivi veteen, näkki maalle!”, Tehlu yritti kuumeisesti ja paiskasi altaaseen kourallisen pikkukiviä.

Ei vieläkään mitään. *Mikseivät ne vastaa?*

Ilkeät väreet kulkivat pitkin vuorenpeikkojen kuninkaan selkäpiitä, eikä niillä ollut mitään tekemistä niskaa alas valuvan sulaveden kanssa.

Tämä on tien pää.

Maailmanrumpu-trilogian päätösosassa ratkeaa koko tämän maailman kohtalo, kun ystävämme pääsevät viimein perille Lapin maahan, jonne salaperäisten Jotunien uskotaan avanneen Sillan, aikeenaan koko Maailmanrummun hallinta. Tuleeko pahin vastustaja sittenkään niin kaukaa, kuin voisi luulla, vai onko se jotain aivan muuta?

Kallas, Kaesa-muori, Ervas, Kyntty, Sysihammas-peikko sekä muut matkalaiset joutuvat venyttämään kaikki kykynsä äärimmilleen, saaden apua vähintäänkin yllättävistä suunnista viimeisistä viimeisimpään taistoon, jota ei suinkaan käydä pelkästään Lapin kylmillä kivieliöillä.

Rutkasti noitumista, epätavallisia matkoja sekä kahvia tarvitaan.

isbn: 978-952-80-0277-2

BoD - Books on Demand